

ΑΝΤΙ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

ΔΕΝ ΕΧΩ
ΠΟΥ ΝΑ
ΠΑΤΗΣΩ...

ΓΕΤΑ!

EDITORIAL

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου δεν είναι νεκρός λόγος με σκίτσα. Δεν επιδιώκει την στρατολόγηση μελών σε κανένα κόμμα ή πολιτική παράταξη. Δεν είναι φερέφωνο κανενός. Δεν είναι δόλωμα για πολιτικές ψήφους (έστω, μετά τα 18...). Δεν συλλέγει υπογραφές για κανένα σωματείο «υποστηρικτών της καθαρής ουσίας». Επίσης δεν μοιράζει κουπόνια και δεν καλεί σε λαχειοφόρες αγορές.

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου είναι ένα πολιτικό πρόταγμα. Προτάσσει την αντίσταση σε κάθε μορφή εξουσίας. Εναντιώνεται σε κάθε θεσμό και κυρίως σε αυτόν της εκπαίδευσης, που ως στόχο έχουν την κατασκευή πειθαρχημένων και άβουλων όντων. Αυθαδιάζει σε κάθε είδους αυθεντία. Δεν συνδιαλέγεται με κόμματα και φορείς. Ενθαρρύνει την ελεύθερη έκφραση σε αυτό

όσων εναντιώνονται σε ό,τι κάνει τη ζωή να αιχμαλωτίζεται, να πλήττει, να ασφυκτιά.

Έχει κόστος αλλά δεν έχει αντίτιμο, γιατί δεν ανέχεται τις σχέσεις που πουλιούνται και αγοράζονται, δεν ανέχεται την έννοια του εμπορεύματος, γιατί το ίδιο δεν είναι προϊόν ή αποτέλεσμα, αλλά μάλλον αφετηρία και πείραμα.

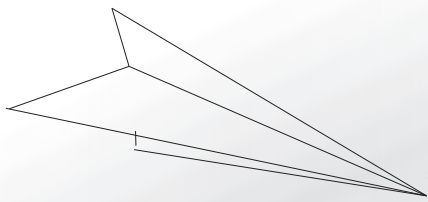
Κυκλοφόρησε σε 1500 αντίτυπα για να μοιραστεί στις περιοχές της Κοζάνης και της Πτολεμαΐδας και ενθαρρύνει την ελεύθερη ανατύπωση μέρους ή όλου, καθώς δεν αναγνωρίζει πνευματικά δικαιώματα.

Αναρχικοί/ές - Αντιεξουσιαστές/τριες σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα

Για επικοινωνία: antinfokozptol@yahoo.gr

Πως θα μπορούσα να ξεχάσω το σχολειό γιατρέ?

Και πως γινόταν αυτό δηλαδή?
Κατά τους γονείς και μεγαλύτερους μας δεν προλάβαμε ...ζωστήρα, ξύλο, ποδιές, προσβολές, ένα πόδι στη γωνία και τα συναφή. Μεγαλώναμε «δημοκρατικά» και όμορφα, σε διαμερίσματα με πολλή «λάμψη» του Φώσκολου και πασόκ.

Τεράστιοι αριθμοί με κυνηγάνε! φωνάζω. Δεν ακούει κανείς! Γράφουμε απροειδοποίητο διαγώνισμα δε διάβασα τίποτα ...ο μπροστινός δε δείχνει! Θα μείνω στην ίδια τάξη! Τελειώνει ο χρόνος! Μόνο το όνομα μου πρόλαβα... Ονειρευόμουν. Είναι παράλογο που θέλω ακόμη να δείρω το μαθηματικό μου ?

Παρούσα! Μπαμ! η τσιγλοφουσκα στα μούτρα μου!
Μπαμ!Κλεινει η πόρτα της αιθουσας. Μπαμ!
Μπάμ! και στα μυαλά μας.
Η μνήμη λένε ...είναι επιλεκτική. Και καλά κάνει.
Δεν θυμάμαι ονόματα συμμαθητων, καθηγητων.
Μονο καμία φορά νοσταλγώ καμία φατσα. Ξερεις... απο αυτούς που δεν «πρόκοψαν»... τους υπερκινητικούς, τους «παρασυρμένους», τους τελοσπάντων «προβληματικούς».
Στις σχολικές ταινίες καβαλάνε μηχανές, έχουν τα πιο ωραία κορίτσια και μπλα μπλα. Κοιτά να δεις ειρωνία...
Έχει την επιρροή του ο χώρος ... Τώρα πια μπουκάρουν και σκοτώνουν στο πληθυντικό, παθαίνουν ανακοπές απο «αγχος, πιεση και στρες » και αν παραγίνει το κακό δίνουν και κάνα σάλτο χωρίς διευκρινιστικά σημειώματα και εξηγήσεις.
Μόνο καμία ενημέρωση μέσω ίντερνετ.
Απλώς δεν αντέχουν. Τον δάσκαλο, τον πίνακα, τους διαδρόμους,τα προαυλια, τα κάγκελα...ως και τον εαυτό τους.

Μα φυσικά και δεν γνωρίσαμε κάτι που να θυμίζει άλλες εποχές

Ευχαριστώ. Ασφαλώς... Ναι, ναι.
Σφίγγω το απολυτήριο και βγαίνω προς το προαύλιο μηχανικά.
Διάλεξα να πηδήξω τα κάγκελα και ας ήταν η εξώπορτα ανοιχτή
Έτσι για να λέω και γω στον εαυτό μου ότι το 'σκασα από κάπου.
Αφού ήσυχο παιδί ήμουν.
Πήδαω και φεύγω που λες... και ξαφνικά μπήκε αέρας στα πνευμόνια μου.
Απολυτήριο λυκείου.
Νόμιζα για χρόνια ότι είχα στραβό διάφραγμα.
Μπα, το λαιμό σου πατούσαν.

Ασφαλώς και δεν φάγαμε ξύλο, ασφαλώς και είχαμε αποψη.. Χα χα! Άποψη που την άκουγαν καταπιεστικά, κουρασμένα, με ένα ειρωνικό χαμόγελο, χτυπώντας μας συγκαταβατικά στη πλάτη με την ατάκα «καλά, καλα» ή «θα μεγαλώσετε και θα δείτε» ή «έχεις δίκιο, Αλλα..»

Φυσικά και διδασκόμασταν έκθεση, φιλοσοφια, ποιση, ευαισθησιες, «υψηλα ιδανικά».
Μόνο που, να ! ήταν που δεν μπορούσα να αναπνεύσω απο το πυκνό εκείνο άρωμα και εκείνη η καρφίτσα γυάλιζε πολύ... για τα μαθήματα λέω, κατά της «καταναλωτικής μανίας στις μέρες μας», που με τόση χάρη δίδασκε η φιλόλογος μας.

Μπερδεύεστε μαλλον. Παρακαλουσαμε για καταπίεση. Κατάμουτρη καταπίεση, για να αντιδράσουμε καταμουτρα. Δεν υπήρχε ίχνος ζήλου για να αμφισβητησουμε. Οι καθηγητές δίδασκαν σ' αυτούς που δεν κουραζοντουσαν, σε ανθρώπους που διάβαζαν τα πάντα, καταλάβαιναν τα πάντα και δεν είχαν ποτέ αποριες.Και στις 12 σχολούσαν να συναντήσουν ομοίους τους για ...καφέ.
Δεν είχαμε να κάνουμε με βασανιστες,ειχαμε να κάνουμε με νεκρούς. Αυτη ήταν η εξουσία τους. Για να μας κάνουν όπως μας έλεγαν με δακρύβρεχτο ύφος σε καμία εθνική εορτη «ανθρωπους».
Όχι δεν αναπολώ τα μαθητικά χρόνια.

Για τον Αλέξη

Για την εξέγερση του Δεκέμβρη

Για την αντίσταση και την ελευθερία

Για την αντίσταση και την ελευθερία

Ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος δολοφονήθηκε στις 6 Δεκέμβρη 2008 από τον μπάτσο Κορκονέα στα Εξάρχεια, στο κέντρο της Αθήνας. Συχνά υπάρχει ηρεμία πριν ξεσπάσει η καταιγίδα, αλλά στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτό δεν μπορούσε να συμβεί. Η αντίδραση του κόσμου στη δολοφονία ήταν ακαριαία. Στον πραγματικό κόσμο, μακριά από την εικονικότητα της τηλεόρασης και των μμε, οι πυροβολισμοί που του έκοψαν το νήμα της ζωής τόσο απερίφραστα αντήχησαν σαν ιαχή: Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΡΙΦΘΗ! Ο Αλέξης δολοφονήθηκε στο κέντρο της Αθήνας. Πολύ μακριά από την Καμπούλ. Πολύ μακριά από την ηλικία συνταξιοδότησης. Πολύ κοντά στο ελληνικό κοινοβούλιο...

Τα όσα ακολούθησαν την στυγνή δολοφονία είναι λίγο πολύ γνωστά. Δυναμικές συγκρούσεις με τους μπάτσους στον δρόμο για μέρες, μαζικές πορείες, καταλήψεις σχολείων και σχολών, λουλούδια κι αναμμένα κεριά μπροστά στη φωτογραφία του Αλέξη. Κι ακόμη καμένες τράπεζες και πολυκαταστήματα ναοί του χρήματος και του κέρδους. Κατάληψη στη ΓΣΕΕ, σε θέατρα, κινηματογράφους, πλατείες. Δημιουργία αυτοοργανωμένων συνελεύσεων σε γειτονίες. Στην Κοζάνη μαθητική συγκέντρωση στο τμήμα το πρωί της Δευτέρας 8/12. Δυναμική πορεία το βράδυ της ίδιας μέρας, που χτυπήθηκε ανελέητα από τους μπάτσους.

Η κρατική καταστολή φυσικά ανασυντάχτηκε και επιτέθηκε με απίστευτη βία. Έφτασε ένα βήμα προτού βγάλει στον δρόμο τον στρατό...

Ισχυρή αστυνομική καταστολή και εκτεταμένη ρίψη δακρυγόνων. Μαζικές συλλήψεις και δεκάδες προφυλακίσεις. Ξυλοδαρμοί, εξευτελισμοί στα αστυνομικά τμήματα και συλλήβδην κατηγορητήρια. **268 επιβεβαιωμένες συλλήψεις** πανελλαδικά μόνο τις 10 πρώτες μέρες της εξέγερσης. Προφυλακίστηκαν 46 άτομα (κυρίως μετανάστες),

κάποιοι εκ των οποίων παραμένουν μέχρι σήμερα στις φυλακές. Τα κατηγορητήρια στις παραπάνω υποθέσεις είναι σχεδόν πανομοιότυπα. Δηλαδή μιλάμε για κακουργήματα τύπου: έκρηξη, κατασκευή/κατοχή και βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη και πλημμελήματα για: διατάραξη κοινής ειρήνης, φθορά, αντίσταση και εξύβριση. Τέλος, 19 από την Λάρισα κατηγορούνται με βάση τον τρομονόμο και για σύσταση συμμορίας.

Παράλληλα συριστικές φωνές δημοσιογράφων έκαναν εκείνες τις μέρες λόγο για εξοστρακισμένες σφαίρες και τυχαία περιστατικά, μιλούσαν

με όρους μεταφυσικούς για λεωφορεία που μετέφεραν «κουκουλοφόρους» ταυτόχρονα σχεδόν σε όλες τις πόλεις της

επικράτειας (μήπως τα

λεωφορεία ήταν κι αυτά καλυμμένα με κουκούλες και δεν τα είδαμε ποτέ;) και ούρλιαζαν ουσιαστικά μονάχα ένα πράγμα: ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ.

Σε ποιά **κανονικότητα** έπρεπε να επιστρέψουμε;

Στην κανονικότητα όπου ο δολοφόνος Κορκονέας καταθέτει ήδη δεύτερη αίτηση αποφυλάκισης με πολλές πιθανότητες να γίνει δεκτή και να βγει από την φυλακή;

Όπου ενισχύονται τα σώματα ασφαλείας (βλέπε ομάδα Δέλτα) και καταστέλλονται οι κοινωνικές αντιστάσεις;

Όπου ποινικοποιείται η κουκούλα αντί να ποινικοποιηθούν τα ράσα και οι γραβάτες (υπουργικές και μη);

Όπου ο χρόνος κυλάει βασανιστικά αργά μέσα σε βαρετές αίθουσες διδασκαλίας και αμφιθέατρα;

Όπου η τελευταία ζωτικότητα εξαντλείται σε εξετάσεις που τεμαχίζουν τους ανθρώπους σε ακέραιους αριθμούς με κλίμακα από το 1 ως το 20;

Χρονικό των γεγονότων του Δεκέμβρη '08 σε Κοζάνη-Πτολεμαΐδα

Σάββατο 6/12 Συγκέντρωση 20 περίπου ατόμων στην κεντρική πλατεία.

Κυριακή 7/12: Πορεία στο κέντρο της Κοζάνης από 100 περίπου άτομα με κατάληξη την Αστυνομική Διεύθυνση

Δευτέρα 8/12 πρωί: Συγκέντρωση εκατοντάδων μαθητών στην Αστυνομική Διεύθυνση Κοζάνης. Προσάγονται δύο μαθητές. Αφήνονται ελεύθεροι, αλλά δύο μέρες μετά προσάγονται ξανά και εξαναγκάζονται να υπογράψουν ενοχοποιητικές για τους ίδιους απολογίες! Αναμένεται να τους οριστεί ημερομηνία δίκης. Κατηγορούνται για διατάραξη κοινής ειρήνης, εξύβριση, στάση και απρόκλητη σωματική βλάβη.

Στην Πτολεμαΐδα πραγματοποιείται πορεία με κατάληξη την σχολή εκπαίδευσης Ειδικών Φρουρών Δημοτικής Αστυνομίας.

Δευτέρα 8/12 βράδυ: Παρέμβαση με μικροφωνική στην κεντρική πλατεία. Πορεία με κατάληξη και επίθεση στο αστυνομικό τμήμα. Δακρυγόνα. Οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ διαρκούν ώρες. Προσάγονται 18 άτομα (οι 15 τελικά συλλαμβάνονται). Τραυματίζονται και ξυλοκοπούνται δεκάδες άτομα από τις επιθέσεις της αστυνομίας.

Τρίτη 9/12: Συγκέντρωση οργισμένων μαθητών και νεολαίων και συμβολική επίθεση στα ΜΑΤ στην Αστυνομική Δ/νση Δ. Μακεδονίας. Αμέσως η πλατεία περικυκλώνεται από ασφαλίτες. Όποιος κυκλοφορεί στο κέντρο προσαγάζεται στο τμήμα. Προσάγονται 37 άτομα (οι 19 συλλαμβάνονται). Τρία άτομα προφυλακίζονται (αφέθησαν ελεύθεροι αργότερα με αιτήσεις αποφυλάκισης και οι τρεις).

Τετάρτη 10/12: Συγκέντρωση μαθητών στην κεντρική πλατεία Πτολεμαΐδας και πορεία με κατάληξη στο Α.Τ. Πτολεμαΐδας. Οι μαθητές πετάνε αυγά, πέτρες και χρώματα στο κτίριο του τμήματος. Στο φευγικό οι μπάτσοι πραγματοποιούν από την "ουρά" της πορείας 12 προσαγωγές. Επτά άτομα (5 μαθητές και 2 ενήλικες) κατηγορούνται για αντίσταση, διακεκριμένη φθορά και εξύβριση. Τελικά με την διαδικασία του αυτοφώρου και μέσα σε ένα κλίμα κρατικής τρομοκρατίας οι δυο ενήλικες δικάζονται και καταδικάζονται σε 18 και 8 μήνες αντίστοιχα με αναστολή.

Συνολικά στις κινητοποιήσεις του Δεκέμβρη σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα έγιναν 36 και 11 συλλήψεις αντίστοιχα, με την Κοζάνη να είναι η δεύτερη πόλη πανελλαδικά σε αριθμό συλλήψεων μετά την Αθήνα. Αναμένεται να οριστούν ημερομηνίες δίκης.

Γράμμα των φίλων του Αλέξη...

**ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ.
ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ.**

Δεν είμαστε τρομοκράτες, «κουκουλοφόροι»,
«γνωστοί-άγνωστοι».

Είμαστε τα παιδιά σας. Αυτοί οι γνωστοί-
άγνωστοι.

Κάνουμε όνειρα μην σκοτώνετε τα όνειρά μας.

Έχουμε ορμή μην σταματάτε την ορμή μας.

Θυμηθείτε. Κάποτε ήσασταν νέοι κι εσείς.

Τώρα κυνηγάτε το χρήμα, νοιάζεστε μόνο για την «βιτρίνα», παχύνετε,
καραφλιάσατε. Ξεχάσατε.

Περιμέναμε να μας υποστηρίξετε. Περιμέναμε να ενδιαφερθείτε, να
μας κάνετε μια φορά κι εσείς περήφανους. Μάταια.

Ζείτε ψεύτικες ζωές, έχετε σκύψει το κεφάλι, έχετε κατεβάσει τα
παντελόνια και περιμένετε την μέρα που θα πεθάνετε.

Δεν φαντάζεστε, δεν ερωτεύεστε, δεν δημιουργείτε. Μόνο πουλάτε κι
αγοράζετε.

ΥΛΗ ΠΙΑΝΤΟΥ, ΑΓΑΠΗ ΠΟΥΘΕΝΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥΘΕΝΑ

Πού είναι οι γονείς; Πού είναι οι καλλιτέχνες; Γιατί δεν βγαίνουν έξω;

Βοηθήστε μας

Τα παιδιά

**ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ**

ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ - ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Αλεξη δεν σε ξεχνάμε

«ΦΤΑΙΜΕ ΟΛΟΙ ΦΤΑΙΜΕ ΟΛΟΙ ΠΟΥ 'ΧΕΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΠΕΡΒΟΛΙ!» Νικόλας Άσιμος

Ντριν!!! Ντριν!!! Ντριν!!!, ο μελαγχολικός ήχος του σχολικού κουδουνιού!

Οι φωνές και τα γέλια σταματούν.

Το παιχνίδι τελειώνει και οι μαθητές στέκονται στη σειρά.

Το καλώδιο του μικροφώνου στην πρίζα.

Στρίβει το μικρόφωνο για να μην σφυρίζουν τα μεγάφωνα.

Η φωνή του δασκάλου άλλοτε τσιριχτή, άλλοτε βαριεστημένη, άλλοτε νευρική, σπανίως εμπνευστική.

«Προσοχή ανάπαυση προσοχή! Στοιχηθείτε! Κάτω τα χέρια!»

«Προσοχή ανάπαυση Στοιχηθείτε!»

«Προσοχή ανάπαυση Στοιχηθείτε!»

Σας θυμίζει κάλεσμα για πρωινή αναφορά σε στρατιωτική μονάδα; Δεν έχετε άδικο.

Είναι το παράγγελμα του δασκάλου-καθηγητή για να βάλει σε τάξη τους μαθητές.

«Ελάτε κάποιος ... για προσευχή!!! ... Έλα εσύ!», λέει δείχνοντας μπροστά.

Η φράση: «Ποιός θα ήθελε να πει την πρωινή προσευχή;» σπανίως χρησιμοποιείται...

Κατά τα άλλα δημοκρατία, θρησκευτική ελευθερία, ανεξιθρησκεία, σεβασμός της διαφορετικότητας ... και μπλα μπλα μπλα....

Κι αν τολμήσει κάποιος να έχει διαφορετική άποψη, θα είναι δαχτυλοδειχτούμενος.

Ω τι υποκρισία...

Αλλά το θέατρο του παραλόγου δεν τελειώνει εδώ.

Συνεχίζεται...

«Άγιος ο θεός...», «Πάτερ υμών...», «Δι ευχών...». Αραιά και που ακούς μετά την προσευχή «Καλημέρα! Καλή βδομάδα! Καλό μήνα!».

Πάντοτε παρατηρήσεις και παρατηρήσεις και παρατηρήσεις. Την τιμητική τους φυσικά στις παρατηρήσεις έχουν οι διευθύνοντες.

«Όταν προσευχόμαστε, Άγγελε Αγγελόπουλε, δεν έχουμε τα χέρια στις τσέπες».

«Όταν προσευχόμαστε, Χριστίνα Χριστιανοπούλου, βγάζουμε την κουκούλα».

«Όταν προσευχόμαστε, Αθανάσιε Αθανασόπουλε, δεν ασχολούμαστε με την μπάλα». Να την σταθεροποιήσει προσπαθούσε το παιδί...

«Όταν προσευχόμαστε, Μαρία Μαριοπούλα, δε μασάμε

τοίχλα».

«Όταν προσευχόμαστε, Ιωσήφ Ιωσηφόπουλε, δεν ξυνόμαστε, δεν ακούμε, δεν βλέπουμε, δεν αισθανόμαστε, δεν αναπνέουμε, δεν υπάρχουμε...

Είμαστε άυλοι!».

Ο παραλογοισμός στο μεγαλείο του.

Καλά έλεγε ο Νικόλας ο Άσιμος: «Φταίμε όλοι, φταίμε όλοι που 'χει ο παπάς περβόλι». Περβόλι είναι η εξουσία. Θα μου πείτε γιατί το λέω αυτό;

Μα γιατί δεν βρέθηκε ποτέ ένας μαθητής, γονιός, δάσκαλος να αντιτάξει τη δική του φωνή στα κελεύσματα της εξουσίας και να πει δυνατά μ' όλο το πάθος της καρδιάς του: «Δάσκαλε, δεν μας ρώτησες αν θέλουμε να προσευχηθούμε! Και στο κάτω κάτω, όταν προσευχόμαστε, δάσκαλε, δεν κοιτάμε τί κάνει ο ένας κι ο άλλος, δεν κουτσομπολεύουμε, δεν κατασκοπεύουμε, δε ρουφιανεύουμε...

Όπως είπες «προσευχόμαστε, επικοινωνούμε με το υπερπέραν»...

Δάσκαλε, βγάλε επιτέλους την μάσκα σου!!!

Με το πρώτο φως κάθε μέρας διδάσκεται και το πρώτο σχολικό μάθημα. Το μάθημα της υποκρισίας και της υποταγής.

Αρχίζει μια ακόμη πένθιμη, ανιαρή βδομάδα πίσω από τα κάγκελα, όχι της φυλακής, αλλά του σχολείου, που είναι στην ουσία το ίδιο.

Απεγνωσμένα ζητώ κι εγώ ένα ελικόπτερο για να αποδράσω... για την ελευθερία, για την άνοιξη, το Μάη που με καλεί, για την ουτοπία!

Θα επανέλθω επί του θέματος
«Από Τα Μέσα»

Αυτοί που νομίζουν ότι τα ξέρουν όλα, εκνευρίζουν
εμάς που τα ξέρουμε.

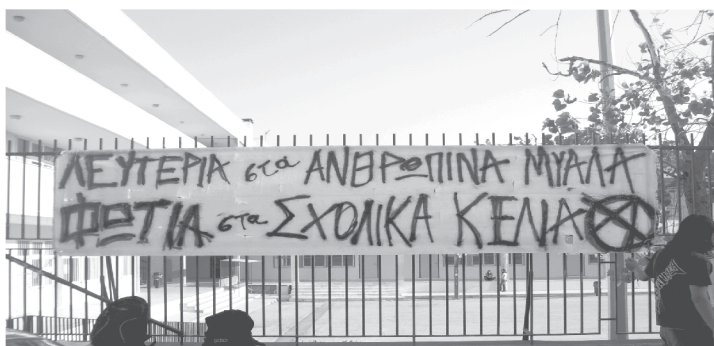
Πάρε ακόμα μια εργασία φανταστική στρατιώτα!

Αν τα λάθη διδάσκουν, τότε έχω μια
καταπληκτική μόρφωση.

Δημιουργούν τα σχολεία μοντέρνους φαντάρους και στρατούς; γιατί όχι; κοροϊδεύουν τον εαυτό τους όσοι νομίζουν ότι ο ρόλος του σχολείου είναι να γίνουν τα παιδιά ελεύθερα σκεπτόμενοι και δημιουργικοί άνθρωποι στην κοινωνία.

Σκοπός και μοναδικός ρόλος του σχολείου είναι να χειραγωγήσει και να αποδημήσει ό,τι μπορεί να σκεφτεί κάθε ελεύθερος νοήμων νους. Κανένα σχολείο σήμερα δεν έχει σκοπό να δημιουργήσει μέσω των μαθημάτων του κριτική σκέψη και δυναμική αντίληψη, κανένα δεν ενδιαφέρεται ουσιαστικά να ασχοληθεί ριζικά με θέματα διαμόρφωσης πολιτικής σκέψης, υγείας, καθώς και με θέματα σχετικά με το περιβάλλον. Αυτά είναι θέματα, τα οποία τα χρησιμοποιούν κυρίως για να φτιάχνουν ώρες ξεκούρασης, τη λεγόμενη «ώρα του παιδιού». Τίποτα δεν υπάρχει που να δίνει ερεθίσματα σε έναν νέο να ασχοληθεί και να καταπιαστεί με κάτι δημιουργικό. Οι μόνες λέξεις που ακούγονται συνήθως είναι κούραση, πλήξη, άγχος, απογοήτευση, οργή. Εξάλλου μην γελιόμαστε. Μοναδικός σκοπός είναι οι εξετάσεις. Πως δηλαδή το παιδί θα μάθει γρήγορα να αφομοιώνει πράγματα και θα περάσει σε μια ανώτερη βαθμίδα παιδείας για να φτάσει σε επίπεδο να εξυπηρετήσει κάθε είδους μαλάκα τεχνοκράτη και χαρτογιακά!

Μαθήματα τα οποία σκοπό έχουν μόνο να εξειδικεύουν και να εμβαθύνουν

σε γνώσεις και να δημιουργούν παρωπίδες ώστε να μην βλέπει ο μαθητής κάτι ποιο πέρα από αυτά. Ένα σύστημα εκπαίδευσης, που μέχρι και την εξειδίκευση σε μαθαίνει να την παπαγαλίζεις. Φοβία δεν υπάρχει στο/στη μαθητή/τρια επειδή δεν μελέτησε το μάθημα. Φοβία υπάρχει μήπως πέσει διαγώνισμα.

Αλλά και πάλι, πως μπορεί ένας/μία μαθητής/τρια να εναντιωθεί σε αυτό το σύστημα όταν ακούει μόνιμα την προτροπή-απειλή "μάθε το

τόρα, θα δεις, θα σου χρειαστεί στο μέλλον!" πως μπορεί να γίνει διαφορετικά, όταν ο φόρτος εργασίας και μελέτης είναι τόσο μεγάλος που εξαναγκάζει τον/την μαθητή/τρια, συν τοις άλλοις, να παρακολουθεί τον "θεσμό" των φροντιστηρίων, για να τα μάθει καλά, και να γίνει φοιτητής/τρια, "να ανοίξει τον ορίζοντα του μέλλοντος του/της".

Ποιος ο λόγος ύπαρξης των φροντιστηρίων; στο σχολείο δεν γίνεται αρκετή "δουλειά"; εκεί ο καθηγητής δεν είναι ικανός να διδάξει; δικαιολογία που υπάρχει ως άποψη είναι ότι υπάρχουν πολλά παιδιά σε κάθε αίθουσα! Μήπως θα ανατραπεί ο ρόλος του σχολείου, αν υπάρξουν ολιγομελή τμήματα και λιγότερη υλη; με αλλά λόγια, το ίδιο, το υπάρχον σύστημα δημιουργεί πολλά παράσιτα και μικροβιακούς οργανισμούς.

Ζήτημα λοιπόν δεν είναι πως θα περιοσθεί και θα αναβαθμιστεί το μαθησιακό σύστημα, αλλά πως θα ξεριζωθεί!

Κάτω τα κόμματα, ζήτω οι τελείες

Στις αίθουσες τις πλήξης η ζωή κάνει κοπάνο

!!!ΞΙ ΜΠΟ ΥΪΑΙΝΗΘ ΜΑΗΜ
ΜΦΑΡΛΟΥΛ

Μη με σταματάς. Ονειρεύομαι.
Ζήσαμε σκυμμένοι αιώνες αδικίας.
Αιώνες μοναξιάς.
Τώρα μη. Μη με σταματάς.
Τώρα κι εδώ για πάντα και παντού.
Ονειρεύομαι ελευθερία.
Μέσα απ' του καθένα
την πανέμορφη ιδιαιτερότητα
ν' αποκαταστήσουμε
του Σύμπαντος την Αρμονία.
Ας παίξουμε. Η γνώση είναι χαρά.
Δεν είναι επιστράτευση απ' τα σχολεία
Ονειρεύομαι γιατί αγαπώ.
Μεγάλα όνειρα στον ουρανό.
Εργάτες με δικά τους εργοστάσια
συμβάλουν στην παγκόσμια σοκολατοποιία.
Ονειρεύομαι γιατί ΞΕΡΩ και ΜΠΟΡΩ.
Οι τράπεζες γεννάνε τους «ληστές».
Οι φυλακές τους «τρομοκράτες»
Η μοναξιά τους «απροσάρμοστους».
Το προϊόν την «ανάγκη»
Τα σύνορα τους στρατούς
Όλα η ιδιοκτησία.
Βία γεννάει η Βία.
Μη ρωτάς. Μη με σταματάς.
Είναι τώρα ν' αποκαταστήσουμε
του ηθικού δικαίου την υπέρτατη πράξη.
Να κάνουμε ποίημα τη Ζωή.
Και τη Ζωή πράξη.
Είναι ένα όνειρο που μπορώ μπορώ μπορώ
Σ' ΑΓΑΠΩ
και δεν με σταματάς δεν ονειρεύομαι. Ζω.
Απλώνω τα χέρια
στον Ερωτά στην αλληλεγγύη
στην Ελευθερία.
Όσες φορές χρειαστεί κι απ' την αρχή.
Υπερασπίζομαι την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Κατερίνα Γώγου